

Ptačí hnízda

Helena Vondráčková

Ráno co ráno se stále jen ptám,
proč utichla hnízda ptačí?
Ptám se, proč v hnízdě je špaček teď sám
a proč kolem nekrouží?

Máma jen dívá se na děti své,
sotva už jim v letu stačí.
Mládě je mládě a jednoho dne
z hnízda letět zatouží.

Když mláďata z hnízda odlétají,
naposled jí křídly zamávají,
snad si na tu mámu opuštěnou
někdy vzpomenou.

Jednou zrána z hnízda odlétají,
naposled jí křídly zamávají
a pak ještě dlouho zdává se jí,
že se vracejí.

A každá máma mívá
pak na krajíčku pláč,
když naposled se dívá,
jak odcházejí děti její.

Z hnízda odlétají,
naposled jí křídly zamávají,
snad si na tu mámu opuštěnou
někdy vzpomenou.

Není to dlouho, byl slunečný den,
na nádrží čekal vláček.
Máma tam stála a jedno vím jen -
v ruce měla kapesník.

Vím, že i mé dítě jednoho dne
z hnízda vyletí jak ptáček.
Máma je máma a neřekne ne,
jen se někdy rozteskní.

Když mláďata z hnízda odlétají,
naposled jí křídly zamávají,
snad si na tu mámu opuštěnou
někdy vzpomenou.

Jednou zrána z hnízda odlétají,
naposled jí křídly zamávají
a pak ještě dlouho zdává se jí,
že se vracejí.

A každá máma mívá
pak na krajíčku pláč,
když naposled se dívá,
jak odcházejí děti její.

Z hnízda odlétají,
naposled jí křídly zamávají,

snad si na tu mámu opuštěnou
někdy vzpomenou.